

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CATULLE MANTES

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Η χρυσανθή μόλις είχε άρχισει να σκορπίζει ένα πορφύρο χρώμα στον ουρανό, προς το μέρος της 'Ανατολής.

Η νύχτα, άποκαυλωμένη πείρα, βλέποντας νόσχεται γρήγορα ή περιόληκτη νύχτα της ημέρας, άρχισε να μαζεύει ένα-ένα τ' άστέρια σαν μιά γυναίκα που βιαστικά και με καρδιοχτύπι περιμαζεύει τ' άγαπημένα διαμαντικά της, μόλις δη τις πρώτες φλόγες μιάς γειτονικής πυρκαϊάς.

Η Έπαυλις Καρνοέ που βρισκόταν στην άκρη του δάσους, φαινόταν κοιμισμένη την ώρα αυτή.

Άξαφνα όμως μία μικρή πόρτα της άνοιξε προς το μέρος της δεινδροστοχίας σιγά-σιγά κι ένας άντρας βγήκε έξω άποσποχωρώντας. Μιά γυναίκα είχε περαμένα στο λαμίο του τα μπράτσα της τ' αλαβάστρινα, τα στολισμένα με βραχιόλια και δαχτυλίδια από χρυσάφι και διαμάντια.

Έκεινος έσπυρε και της έδωσε το πεταχτό φύλλ του άποχαυρωτικού στο μέτωπο. Κι' άμέσως, ενώ ή πόρτα έλλεινε πίσω του, άρχισε να τρέχει κατά το παρθένο δάσος τών βαλκανιδιών.

***

Όταν ή κυρία Καρνοέ, γυρίζοντας στον κοιτώνα της, περιόσσε την μισοκοίτηνη μαμαρίνη άδθουσα, που οι τοίχοι της ήσαν στολισμένοι με τις προσωπογραφίες τών προγόνων του μαρκησιού, σιξήθηκε, δάκρυσε άξαφνα κατά πρόσωπο το φώς μιάς λυχνίας και ουχρόνως άκουσε μία τρομερή φωνή.

—'Α... Βερτράνδη! φώναξε τρομαγμένη ή κ. Καρνοέ κι' άκούστηκε στον τοίχο για να μη πέσει κάτω άπ' τόν τρομερό κλονισμό που της έφερε ή άναπάντητη και άπαισία εκείνη συνάντησι.

Ήταν πραγματικά ή Βερτράνδη, ή κόρη του μαρκησιού δε Καρνοέ. Ώρθανε με περηάνεια το λυγερό κορμί της μπροστά στη μητέρα της, κι' έτσι, όπως κρατούσε τη λυχνία μπρος στο στήθος της, φαινόταν πιο άγχορό το μέτωπό της κι' ή έφηβική μορφή της έπαιανε μιάν έαρρασι σκληρή κι' αλαζονική.

—Μητέρα!... φώναξε άγρια ή Βερτράνδη, παίρνοντας το κατάπιν την τρομαγμένη μητέρα της, που μισόγυμνη πήγαινε από τοίχο σε τοίχο και προσπαθούσε να κρηνη το μακιγιαρισμένο πρόσωπό της.

«...Μητέρα, πώς το μιάς και μπαίνεις πάλι μέσα στο σπίτι αυτό που το άτίμασες!... Έπρεπε να πάς μαζί με τόν άντρα που ήμυγε πρό όλίγου από δω. Ξαναγυρίζοντας έδώ μέσα, δείχνεις πως δεν είσαι μόνο άτιμη, αλλά και τρελή!...»

«...Έρω όμως έγω τί σκέφτηκες: «Είνε άδύνατο να με είδε κανένας... είπες με τόν νού σου. Δεν μπορεί να μάθ κανεις ότι γλάντησα μαζί του όλόκληρη τη νύχτα. Θα πάω να κοιμηθώ ήσυχα. Κι' αύριο θα παρουσιαστώ στο οικογενειακό τραπέζι, θα προσφέρω, χωρίς κανένα φόβο και ντροπή, το μέτωπό μου στον γέρο σύζυγό μου, γιατί τα φιλήματα της νύχτας δεν άφινουν κανένα σημάδι ός τού πρού!...». Μά, καθώς βλέπεις, γελάστηκες.

«...Λοιπόν, δεν φοβήθηκες να περάσης άπ' την πόρτα, πάνω στην όποία είχε χαραγμένη ή άτιμία σου;

«...Δεν φοβήθηκες μη γυρωμοσπύιν οι τοίχοι και σε καταλακώσουν τα λιθάκια του σπιτιού σου;

«...Πέρασες άπ' τη μεγάλη άδθουσα, όπου βρισκονται ή προσωπογραφίες τών προγόνων του άνδρός σου, και δεν σκέφτηκες ότι μπορεί ίσως άξαφνα να ζωντανέψουν και να σε πνίξουν!...»

«Και άν τα άηρυχα δεν μπορούν να έκδικηθούν, άν οι νεκροί δεν μπορούν να ζωντανέψουν, δεν λογάρισες καθόλου έμένα, που άγρυπνώ για την τιμή του όνόματός μας;... Δεν μιλάς;...»

«...Τρέμει τώρα, κακιά μητέρα!...»

«...Αλλά... ποιά βλασπμία έβγαλα άπ' το στόμα μου!... Μητέρα μου σύ;... Όχι! Είνε άδύνατον!... Δεν έξω άν είσαστε κάποια φορά μητέρα μου!... Άν με γεννήσατε σεις... Κι' άν όμως είσαστε μητέρα μου, δεν σας αναγνωρίζω πείά ύστερα από όσα είδα τα μάτια μου...»

«...Δεν έξω πως τού χαραγμήζετε σεις αυτό, που πριν από λίγο γίνηκε έδώ μέσα. Ίσως και να μην τού θεωρείτε και τόσο κακό πράγμα τού να προδίδη μιά γυναίκα τόν άντρα της. Όμως έμεις στην καθιστερημένη Βρετανική διατιροίμε άκάμια άγνά ά τήη μας. Ή γυναίκα πρέπει νάναι τίμια, λέμε, και να μην ντρομαίξη τόν άντρα της.

«...Τώρα καταλαβαίνω γιατί μ' έβαλες σ' ένα μακρινό νοσοσπύρι τόνον καιρό. Τού έκάνατε για νάσαστε έλευθερη. Στο μοναστήρι μέσα, όμως, είχα φιλενάδα τη νηστεια και σύντροφος την προσευχή. Έκει μέσα γίνηκε σκληρή, σταθερή και περήφανη.

«...Όσοσο, μου προξενεί λύπη να σας βλέπω να δειλιάζετε έτσι και να τρέμειτε!...»

Μεσα άπ' τούς θάμνους βγήκε σε λίγο ή Βερτράνδη...

Η Βερτράνδη μιλούσε και στεκόταν πάντα όρθή, άκίνητη, περήφανη κι' έκδικητική.

Η κυρία Καρνοέ είχε βοηθ στο μεταξύ την ψυχραμία της και λογαριάζοντας τόν τροβερό κίνδυνο που διτόσχε, είχε χαμογελώντας χαϊρέκασα στην κόρη της:

—Και μ' αυτά που λές, τί νομίζεις πως θα κάνης;

—Θά τά πώ όλα στον πατέρα μου! φώναξε ή νέα.

—Για να με σκοτώσης;

—Όχι. Είμαι σίγουρη πως δεν θα σε σκοτώση. Δεν σου άξίζει παρά ή περιφρόνησι κι' ό ύβρετος... Θα τού τά πώ όλα για να σκοτώση τόν έραστή σου.

Η κυρία δε Καρνοέ άρρησε ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Δεν θα έκδικησης τόν πατέρα σου... είπες στην κόρη της, σφάγγοντας τα δόντια της και γουρλώνοντας τα μάτια της. Όχι! Δεν θα τού πής! Άπό δω κι' έμπρός, όχι μόνο θα με άνεχεται, μα και θα με βοηθάς καλώς. Ναι, θα σ' έχω ανήνοχο μου! Γιατί έξέρεις πόσο μ' αγαπάει ό πατέρας σου. Με λατρεύει και μόλις μάθει την προδοσία μου θα πεθάνη, πριν προκτάσει να έκδικηθή. Άκούς;

Και γελώντας σαρκαστικά ή σκληρή σύζυγος, άνοιξε την πόρτα του κοιτώνα της και μπηκε μέσα.

Η Βερτράνδη, χωρίς κανένα διαταγμό, τράβηξε με στέρεο βήμα ίσα κατά το δομίοτο τού πατέρα της. Στάθηκε μπρος στην πόρτα και σήκωσε το χέρι της για να χτυπήσει. Μά κείνη τη στιγμή μιά φρικαστική άνατριχίλα πέρασε άπ' το κορμί της.

—Έτσι είναι; είπες. Θα πεθάνη άπ' την άπελτισία του θιαν τού μάθει.

***

Διό βδομάδες πέρασαν.

Η χρυσανθή μόλις είχε άρχισει να δινή ένα πορφύρο καθαρό χρώμα στον ουρανό, προς το μέρος της 'Ανατολής.

Η νύχτα, άποκαυλωμένη στην πάλη της, και βλέποντας νόσχεται γρήγορα ή περιόληκτη νύχτα της ημέρας, άρχισε να μαζεύει ένα-ένα τ' άστέρια σαν μιά γυναίκα που βιαστικά και με καρδιοχτύπι μαζεύει τ' άγαπημένα διαμαντικά της, μόλις δη τις πρώτες φλόγες μιάς γειτονικής πυρκαϊάς.

Η Έπαυλις Καρνοέ φαινόταν κοιμισμένη.

Άξαφνα μία μικρή πόρτα άνοιξε προς το μέρος της δεινδροστοχίας σιγά-σιγά. Ένας άντρας βγήκε άποσποχωρώντας. Μιά γυναίκα είχε περαμένα στο λαμίο του τα μπράτσα της, τ' αλαβάστρινα, τα στολισμένα με βραχιόλια και δαχτυλίδια από χρυσάφι και διαμάντια. Έκεινος έσπυρε και της έδωσε το πεταχτό φύλλ του άποχαυρωτικού στο μέτωπο. Κι' άμέσως, ενώ ή πόρτα έλλεινε πίσω του, άρχισε να τρέχει κατά το παρθένο δάσος τών βαλκανιδιών.

Όταν έρπασε όμως κοντά σε μερικούς θάμνους, ένας πυροβολισμός άντήχησε κι' ό άντρας αυτός έπεσε κάτω νεκρός!...

Μεσα από τούς θάμνους βγήκε σε λίγο ή Βερτράνδη. Κρατούσε στα χέρια της ένα νηγιατικό όπλο. Πλησίασε στον χτυπημένο, είδε πως ήταν νεκρός και τράβηξε άργά προς

την έπαυλι. Κανείς δεν είχε άντιληφθή τίποτα. Ή τίμα κόρη είχε έκδικηθή για λογαριασμό τού πατέρα της.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΙ ΠΕΘΑΙΝΑΝ ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ

Ένας Γερμανός γιατρός άσολήθησε επί έτη όλόκληρα έξετάζοντας μούμιες Αιγυπτιακές, γιατί ήθελε να μάθι από ποιές αρρώσθειες πέθαιναν συνήθότερα οι Αιγύπτιοι.

Τα πορφοματα, λοιπόν, τού εν λόγω έπιστήμονος είναι πολλά και ποικίλα.

Έν πρώτοις, οι Αιγύπτιοι άγνωσθον τη λέπρα και τις μεταδοτικές άσθθενείες.

Επίσης παρατήρησεν ό Γερμανός δόκτωρ ότι ή μούμιες τών άνθρώπων τού λαού έχουν ύγιέστατες όδοντοστοιχίες, ενώ ή μούμιες τών ανθρώπων της άνωτέρας τάξεως έχουν όλα σχεδόν τα δόντια τους κατεστραμμένα.

Στις μούμιες αυτές, που χρονολογούνται από τριών και πέντε χιλιάδων έτών, άνευρε επίσης τα έξη είδη τών τών γνωστών άσθενειών της έποχής μας, έπαός της λέπρας και της φυματιώσεως.